

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Костюка Євгена Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
16 грудня 2019 року
№ 323-2(П)/2019

Справа № 3-306/2019(7163/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Костюка Євгена Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Костюк Євген Володимирович як суб'єкт права на конституційну скаргу (далі – Заявник) на підставі статті 151¹ Конституції України звернувся до

Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/7163 від 19 листопада 2019 року) визнати приписи пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс) такими, що не відповідають приписам частини першої статті 8, частин першої, другої статті 24, частин першої, другої статті 55, частини першої статті 64 Конституції України.

1.1. Згідно з приписом пункту 2 частини шостої статті 19 Кодексу малозначними справами є:

„2) справи незначної складності, визнані судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та справ, ціна позову в яких перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“.

1.2. Відповідно до приписів пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу не підлягають касаційному оскарженню:

„2) судові рішення у малозначних справах, крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії малозначних помилково“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що у лютому 2018 року Заявник звернувся до Подільського

районного суду міста Києва з позовом до Обслуговуючого кооперативу „Заміський клуб“.

Подільський районний суд міста Києва заочним рішенням від 23 липня 2018 року позовні вимоги Заявника задовольнив частково.

2.1. Заявник оскаржив рішення Подільського районного суду міста Києва від 23 липня 2018 року до Київського апеляційного суду.

Київський апеляційний суд постановою від 23 травня 2019 року апеляційну скаргу Заявника залишив без задоволення, а рішення Подільського районного суду міста Києва від 23 липня 2018 року – без змін.

2.2. Заявник звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою на зазначені судові рішення, в якій, посилаючись на неправильне застосування судами норм матеріального права, просив скасувати рішення Подільського районного суду міста Києва від 23 липня 2018 року в частині відмови у задоволенні інших позовних вимог та постанову Київського апеляційного суду від 23 травня 2019 року в повному обсязі, а також ухвалити нове рішення про задоволення його позову.

Верховний Суд ухвалою від 18 липня 2019 року, керуючись приписами статті 129 Конституції України, статей 19, 389, 394 Кодексу, відмовив Заявникові у відкритті касаційного провадження на підставі того, що „касаційну скаргу... подано на судові рішення, ухвалені у малозначній справі, які не підлягають касаційному оскарженню“. Верховний Суд також зазначив, що „справа не становить значної складності для вирішення судами та не належить до винятків із цієї категорії, передбачених пунктом 2 частини шостої статті 19 ЦПК України. <...> Заявник в касаційній скарзі зазначив, що... судами неправильно застосовано норми матеріального права. Інших підстав для перегляду рішення Подільського районного суду міста Києва від 23 липня 2018 року та постанови Київського апеляційного суду від 23 травня 2019 року заявником... не зазначено. Непогодження заявника з оскаржуваними судовими

рішеннями в цілому, за відсутності інших обставин, не має розглядатися як така обставина, що має впливати на визначення справи як такої, що має виняткове значення, оскільки це може бути оцінкою сторони щодо кожної конкретної справи, учасником якої вона є“.

2.3. У липні 2019 року Заявник повторно звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою на рішення Подільського районного суду міста Києва від 23 липня 2018 року та постанову Київського апеляційного суду від 23 травня 2019 року.

Верховний Суд ухвалою від 20 серпня 2019 року, керуючись приписами статті 394 Кодексу, відмовив Заявникові у відкритті касаційного провадження.

3. Заявник стверджує, що формулювання підпункту „в“ пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу містить ознаки порушення принципу юридичної визначеності, внаслідок чого „через суб’єктивні міркування суду та чи інша справа може бути помилково віднесена до категорії малозначних та обмежена у касаційному скарженні, що суттєво впливає на процесуальні права позивачів“. Крім того, Заявник вважає, що „стосовно цивільних справ з ціною позову в межах від 100 до 500 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб ЦПК містить правову невизначеність, оскільки вони можуть бути віднесені як до категорії малозначних, так і до числа таких, що не являються малозначними“. На думку Заявника, це свідчить про невідповідність приписів Кодексу, які він оспорує, частині першій статті 8 Конституції України.

Заявник також стверджує, що „класифікація цивільних позовів в залежності від ціни позову дискримінує громадян за ознакою майнового характеру“, що не відповідає частинам першій, другій статті 24 Конституції України.

На обґрунтування тверджень щодо невідповідності приписів пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу

приписам частин першої, другої статті 55 Конституції України Заявник посилається на рішення Європейського суду з прав людини від 21 грудня 2010 року в справі *Перетяка та Шереметьєв проти України* (заяви № 17160/06 та № 35548/06), зазначаючи, що приписи, „які регулюють класифікацію справ за критерієм малозначності... не повинні перешкоджати учасникам судового процесу використовувати ефективні засоби захисту або порушувати право на справедливий розгляд справи судом“.

3.1. У конституційній скарзі Заявник висловлює клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, обґрунтовуючи його тим, що „причиною пропуску трьохмісячного строку подання конституційної скарги... стала повторна спроба скористатись останнім національним засобом юридичного захисту – касаційним оскарженням“.

3.2. Заявник також просить визнати розгляд конституційної скарги потрібним із мотивів суспільного інтересу, оскільки, на його думку, «з моменту прийняття процесуального законодавства у новій редакції проблема „малозначних справ“ набула широкого розповсюдження».

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

4.1. Остаточним судовим рішенням у справі Заявника є ухвала Верховного Суду від 18 липня 2019 року. Конституційна скарга Заявника надійшла до Конституційного Суду України 19 листопада 2019 року, тобто її було подано з порушенням строку, встановленого приписом пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

У зв'язку з клопотанням Заявника поновити пропущений строк подання конституційної скарги Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного

Суду України зазначає таке. Відповідно до частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ якщо „суб’єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв’язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку“. З огляду на вимоги зазначеної статті Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга Заявника є неприйнятною.

Щодо клопотання Заявника прийняти конституційну скаргу на підставі частини другої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку про відсутність підстав для її розгляду з мотивів суспільного інтересу.

4.2. У конституційній скарзі не міститься обґрунтування тверджень про невідповідність приписів Кодексу, що їх оспорує Заявник, приписам частини першої статті 8, частин першої, другої статті 24 Конституції України. Долучені до конституційної скарги копії судових рішень у справі Заявника свідчать про те, що Заявник реалізував гарантоване статтею 55 Конституції України право на звернення до суду за захистом своїх прав.

Отже, зі змісту конституційної скарги випливає, що в ній Заявник фактично висловив незгоду з тим, як законодавець врегулював порядок касаційного оскарження судових рішень у малозначних справах, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності приписів пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Кодексу в контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Костюка Євгена Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів пункту 2 частини шостої статті 19, пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**